

A visszaszámlálás éve

Mielőtt új pályára áll a magyar erdészet, mielőtt belépünk az Európai Unióba, mielőtt...!! Abban a pillanatban sem fog megállni az élet, de biztos az, hogy amit addig nem végeztünk el, az elszalasztott lehetőségek súlyos következményekkel járhatnak. Az idő szorításában tájékozódásra várva figyelünk kifelé a mértékadó véleményekre, miközben a belső átalakulások folytán is jelentős megváltozó kérdések merülnek fel.

Olyan nagy tekintélyű szakember, mint *dr. Kollwenz Ödön* is felteszi a kérdést (Erdészeti Lapok, 2002. november): Mi lesz a sorsa az állami erdőnek a Nemzeti Földalagnál?, aggályait is kifejezve az esetleges privatizáció esetére.

Mielőtt visszatérnénk a főtémánkra, az EU-csatlakozásra való felkészülésre – mivel az előzőleg feltett kérdésre a lapunkban még nem jelent meg reakció – idézek *Mészáros Tamásnak*, az ÁPV Rt. Igazgatósága elnökének az egyik vezető napilapunkban (Magyar Nemzet, 2002. dec. 21.) megjelent nyilatkozatából: „Az erdőgazdaságok privatizációja nincs napirenden.”

A megnyugtató híren kívül azért is idéztem ezt, mert szeretném kihangsúlyozni, hogy milyen helyes kezdeményezésnek tartom a tájékoztatás szempontjából a szakmánkat érintő információk átvételét a napilapokból is a szaklapunkba.

Lapunk 2002. szeptemberi számában a Népszavából átvett írásban ismerteti *Holdampf Gyula*, az FVM EH elnökhelyettese az ágazat legfontosabb aktuális tudnivalóinak tömör összefoglalását az EU-csatlakozással is kapcsolatban. Az ismertetés záró konklúziója, hogy a csatlakozásra a magyar erdészeti intézményhálózat már rendelkezni fog az EU-s akkreditációval.

Igen fontos a kitekintő tájékozódás elősegítésére az olyan nagyívű, reprezentatív dokumentáció, mint *Csóka Péter*, az ÁESZ főigazgatója: A világ mérsékelt és boreális övi erdővagyona című tanulmánya az EL 2002. okt.–dec.-i számaiban. Kiemelve egy adatsort, hogy Magyarország az erdők tulajdonviszonyait tekintve sem a magas (>70%), sem az alacsony (<40%) köztulajdon

arányú szélsőségekbe nem tartozik, hanem az arany középúton áll (és remélhetőleg marad is, utalva a korábbi privatizációs felvetésre).

Megemlítek egy vélt tájékoztatási hiányosságot a készülő Nemzeti Erdőstratégijával kapcsolatban. Most van társadalmi véleményezésnek alávétve, ehhez a tézisei ismertetése elvárható lenne, kiemelten hangsúlyozva az EU-csatlakozással is összefüggő részeket.

A csatlakozáshoz szükséges ismeretek megszerzéséhez a részletes tájékoztatás fontos állomása a „Németország támogatja Magyarországot az európai integrációban” című cikk az EL decemberi számában. Ebben megjelenik tanulságként a nemzetközi segítőkészség megnyilvánulása az ismertetett projektben és a saját szerepünk és hozzáállásunk kérdése. Az együttműködés jelentőségét az adja, hogy ez az első erdészeti európai belépési partnerségi (Twinning) program és így a végeredménye döntő jelentőségű a továbbiakban.

Nem kívánok a színvonalas, közérthető nyelven megfogalmazott ismertetésből, betekintésből sokat idézni, csak néhány fontos témára szeretnék rámutatni vele kapcsolatban. A hangsúly a partnerségen van, a két tagország (Németország és Ausztria) számos közreműködő erdőigazgatási szerve és a csatlakozni kívánó ország erdészeti

igazgatása között. Nem az esetleg egészen más sajátosságokon felépülő német és osztrák működő rendszer szolgai átvételét célozza meg az együttműködés, hanem – amint az világosan meg is fogalmazódik a leírásban – a meglévő magyar rendszer áttervezését, hozzáidomítását az európai gyakorlathoz.

Nem azt várják tehát tőlünk, hogy teljesen feladjuk nemzeti sajátosságainkat, hanem éppen ezek megismerésétől, a szerzett tapasztalatokból a kiküldő országok és az egész Európai Unió számára is előnyt remélnék.

Ebből látszik a fogadó, kedvezményezett ország, tehát a magyar erdészeti igazgatás és kiemelten az ÁESZ nagyfokú felelőssége. Olyan fejlesztési közreműködést kell ugyanis biztosítaniuk – a folyamatos napi munka károsodása nélkül –, amely hosszú távon meghatározza a magyar erdészet helyzetét.

Azért fogalmazok ilyen általánosan, mert bármely magas szintig jut is el a projekt megvalósítása, több részletében annak befejezése és majd a működtetése, de főként a felhasználók felé való továbbvitele már mindenképpen a magyar szakemberekre marad.

Visszaautalnék az egész projekt korábban megfogalmazott céljára, hogy a csatlakozáskor egy akkreditált, működő, az uniós támogatásokat is fogadni képes rendszerrel rendelkezzen a magyar erdőgazdálkodás.

Vissza nem fordítható, át nem ruházható, történelminek nevezhető felelőssége a magyar erdészeti felső vezetésnek, hogy a kellő időben, határidőhöz kötve az ehhez szükséges döntéseket meghozza.

Ehhez azonban nagy segítséget kaphat az egész magyar erdészettársadalomtól, ha a maximális mértékig támaszkodik rá, a problémákat „leviszi” hozzájuk. Vonatkozik ez elsősorban az ÁESZ köztisztviselőire, az Igazgatóságok munkatársaira, a terepi erdőrendezőkre, erdőfelügyelőkre, akik közvetlen kapcsolatban vannak az „élő” erdészeti gyakorlattal. Ezáltal alakulhatnak ki a lehetőségekhez képest optimális, a legszélesebb elfogadottsággal, támogatottsággal bíró megoldások.

Csuka Imre
ny. erdőmérnök

Fotó: Jerome René